

Febrer

Dijous 2: Celebració de la Candelera. Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 17 hores. Eucaristia concelebrada presidida per l'Emm. i Rvdm. Sr. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe de Barcelona.

Dijous 9: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VI: «Jesús, fill de Déu en la seva mort i resurrecció» (Mc 8,27-38).

Jueves 16: Reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema VI: «Jesús, hijo de Dios en su muerte y resurrección» (Mc 8,27-38).

Març

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VII: «Dos textos importants» (Mc 10,2-12;7,31-37).

Jueves 8: Reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema VII: «Dos textos importantes» (Mc 10,2-12;7,31-37).

Abril

Dijous 12: Reunió d'animadors, única del mes. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VIII: «L'amor i la pobresa» (Mc 12,28-34;10,17-31).

Maig

Dimecres 16: XXVI Trobada Interdiocesana a Montserrat. A partir del 26 de març podran fer-se reserves per a la trobada, a secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Ràdio Estel

Dilluns a les 18 hores a Ràdio Estel i Ràdio Principat (freqüència 106,6 FM, Barcelona i comarques). Grans Amics. Hi participen FATEC i Vida Creixent.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres, en horari de 5 a 7 de la tarda.

Ressò

Febrer 12

Jesús lliura a Pere, per la seva fe, les claus del Regne

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya
**Departament d'Acció Social
i Ciutadania**

vidaCreixent
MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Professar la Fe

L'episodi de la transfiguració, segons Marc, és una teofania, és a dir, una escena on el tema sisè està dedicat segons l'autor «a una escena central de l'evangeli de Marc».

Comença amb aquesta pregunta de Jesús als seus deixebles «*Qui diu la gent que sóc jo ...? i vosaltres, qui dieu qui sóc?*» (8,29). Pere, sentint-se el primer del grup, respon: «*Tu ests el Messies*». Pere és el primer humà que **confessa** la fe en Jesucrist. Confessar vol dir declarar de dins cap a fora, donar a conèixer des del convenciment interior allò que la persona creu. I sentir-ne el goig i la fermesa d'aquesta fe. «*Feliç, tu, Simó... Tu et diràs Pere*» (Mt 16,17-18).

Però tal volta no basti **confessar** la fe, ja que Pere haurà de sentir paraules duríssimes de Jesús «*fe't enfora de mi, Satanàs...no veus les coses com Déu, sinó com els homes*» (8,33). A Pere li falta, com a molts de cristians, la **professió** de fe. El «professar» suposa la continuïtat, la pràctica, el compliment, si se'n permet dir la «professionalitat», el ser «expert» en la fe. Aquí fallà Pere: on Jesús veu la voluntat del Pare, ell només hi veu un disbarat que s'ha d'evitar.

Els majors hem de sentir la *urgència* de confessar amb claredat la nostra fe, i de contagiar la seva joia i fermesa, però sobretot la de ser bons «professionals» de la fe cristiana. St Tomàs d'Aquino té una definició genial «*fe és veure per l'ull de Déu*», afrontar la vida des de la perspectiva de Déu. Així ho va fer sempre el nostre estimat Mn. Jaume Serrano. Ell sí que fou un gran i alegre «professional» (un qui professa) de la Fe en Jesucrist Mort i Ressuscitat.

© Vida Creixent
Rivadeneira 6, 6è - 08002 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org

Secretaria: Tardes de 17.00 a 19.00 hores

Text de la fotografia de portada: *Pintura de Pietro Perugino (1482)*. En aquesta pintura, Jesús lliurant les claus del Regne, representa la concessió de la màxima autoritat religiosa, símbol del poder eclesiàstic.
Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Compaginació: Impresión Offset Derra

Activitats amb els néts

Navegant amb els primers instruments
Actualment ningú no es planteja emprendre un viatge per mar sense un GPS, però durant molts segles els navegants calculaven la seva posició amb l'ajut d'instruments nàutics.

Aquesta activitat permet conèixer com es navegava amb els primers instruments de navegació.

Dia: dissabte, 18 de febrer

Hora: 10.00 h

Museu Marítim de Barcelona (av. de les Drassanes, s/n. Tel. 933 429 920)

Entrada gratuïta. Aquesta activitat està preparada també, per discapacitats visuals.

L'última nit del Titànic

Pel·lícula que es projecta a la cúpula del planetari digital, explica les causes del naufragi més famós de la història.

Dia: cada tercer diumenge de mes

Horari: d'11.30 a 12.30 h

Museu Marítim de Barcelona (av. de les Drassanes, s/n. Tel. 933 429 920)

Preu: 2,59 € els infants; 4 € els adults.

Conferències

Però, no s'havia d'haver acabat el petroli?

Per Mariano Marzo, catedràtic d'Estratigrafia de la Facultat de Geologia de la UB.

La necessitat de disposar de suficients fonts d'energia genera la pregunta de l'exhauriment de les reserves de petroli.

És fals? On ens trobem en realitat?

Dia: dimecres, 15 de febrer

Horari: de 17.00 a 19.00 h

CosmoCaixa (Isaac Newton, 26.

Tel. 932 126 050) Activitat gratuïta.

Places limitades.

Exposicions

Delacroix (1798-1863)

Dins l'activitat «Cafè-tertúlia amb les arts», es fa una visita a l'exposició d'aquest pintor francès, una de les figures més representatives del romanticisme. Després del recorregut els grups es reuneixen i intercanvien impressions en una tertúlia distesa tot prenent un cafè.

Dia: dilluns, a partir del 20 de febrer

Horari: a les 16.30 h

CaixaFòrum (av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8. Tel. 934 768 600)

Places limitades.

Activitat adreçada a majors de 60 anys.

Música

Òpera i musical. Intèrprets: Sergi Giménez (tenor) i Manel Ruiz (piano)

Un recorregut pels temes més coneguts de les grans òperes, musicals i sarsueles.

Dia: dilluns, 20 de febrer

Hora: 20.30 h

Centre Cultural La Casa Elizalde (València, 302. Tel. 934 880 590)

Entrada gratuïta. Aforament limitat.

Records de Mn. Jaume Serrano

Era conversador, amable, amb bon humor, atent a les persones, disposat a solucionar problemes, servicial...

Ens coneixíem del Seminari. Ell, ordenat de prevere a Montserrat el 1954. Jo ho vaig ser el 1958 a l'església parroquial de Santa Maria de Gràcia, on ell fou vicari el 1961.

Ens trobàvem l'endemà de la Puríssima els que havíem estat vicaris amb Mn. Ramon Dalmau, després bisbe auxiliar, en un dinar fraternal. Una bona colla de companys, sobretot els que havíem estat a la Puríssima Concepció de Sabadell. D'aquí recordo com l'anomenava el sagristà —en Pep— el vicari «burleta», perquè més d'una vegada li dedicava les seves bromes. Tenia aquest aire de sana ironia com els seus conciutadans, els mossens Ventosa i Ràfols.

Vam estar junts en el consell episcopal, amb els bisbes Narcís Jubany i Ricard M. Carles. Li varen confiar actuacions delicades. A St. Fèlix de Sabadell fent de regent del rector Vilaseca. La successió a St. Andreu de Palomar, després de Josep Camps. I, encara, ser el fundador de la nova església parroquial de la vil·la olímpica, del Patriarca Abraham. D'aquí ironitzava: «Tot és de disseny; si un llum se't fon l'has de fer venir de Bèlgica...» Per la seva actuació a Barcelona, l'Ajuntament va premiar-lo amb una distinció.

Per acabar. Precisament ell va entrar de viceconsiliari a «Vida Creixent» fent costat al P. Antoni Sobrero, el cofundador, amb el dinàmic Joan Viñas. De tots plegats, en conservem un bon record.

Lluís Bonet i Armengol

Mn. Jaume a Vilanova i la Geltrú

En el record de Mn. Jaume Serrano i Vidal

El 15 de febrer d'aquest any 2012 es compleix el tercer aniversari del seu traspàs a la casa del Pare. Tres anys en què l'hem trobat molt a faltar, encara que en les nostres pregàries li demanem que ens ajudi i vetlli per nosaltres perquè puguem anar avançant en la seva i nostra Vida Creixent.

Mn. Jaume va néixer a Vilanova i la Geltrú l'any 1929, població per ell molt bonica i estimada. Va fer de rector en diverses poblacions properes a Barcelona i deia que en cada una d'elles hi havia deixat una mica del seu cor. El Cardenal de Barcelona, li va encarregar la fundació de la parròquia del Patriarca Abraham, que es va edificar amb motiu dels Jocs Olímpics de 1992. Qualsevol es pot imaginar el repte de començar una parròquia on no hi ha parroquians. Quan es va jubilar hi va deixar una comunitat verdaderament envejable.

Fou arxiprest, vicari episcopal, i l'Ajuntament de Barcelona li va concedir la medalla del mèrit per la seva dedicació a temes socials. De tot això, quasi mai en parlava. Del que més estava orgullós era del seu sacerdoci.

A principis de la dècada dels 90 es va incorporar a Vida Creixent de la mà del P. Sobrero (q.e.p.d.).

De Mn. Jaume podem dir que era auster i dur amb ell mateix, però era afectuós amb els demés. S'aixecava a les 5 de la matinada i últimament a les 6 per, segons ell, «donar temps a Déu», com si en realitat no sàpigues resar. Estava content quan es trobava amb tot tipus de persones. En una ocasió un li va dir «miri mossèn, és que jo sóc "ateu", mossèn Jaume li va contestar: no et preocupis, tu i jo serem molt bons amics».

Acollidor, honest, obert a tot i a tots, afable i sempre atent al qui el necessitava. Vida Creixent li deu la dedicació dels seus últims quinze anys i ara continua seguint amb nosaltres des de l'estància definitiva amb el Pare. Fou un home bo, cristià amb majúscules, i pastor responsable.

Vida Creixent - Coordinadora Barcelona

Recordant a mossèn Jaume Serrano

Aquest mes de febrer es compleixen ja els tres anys de la mort de mossèn Jaume Serrano i Vidal. Com passa el temps! I com el trobem a faltar! En el record encara guardo el darrer dia que ens vam veure. Ell era molt conscient de les seves darreres hores i aprofitava tota ocasió per acomiadar-se, per agrair, per encoratjar, per demanar perdó... La seva consciència —tan clarividant— ens impressionava.

Tot just acabàvem d'arribar del Camerun. Hi havíem anat a visitar els nostres missioners. Ell també se'ls estimava molt. Vaig córrer tant com vaig poder. Al matí arribàvem a l'aeroport i a la tarda ja estàvem asseguts als peus del llit del Jaume, saltant-nos el cartellet que posava que ja no s'hi admetien visites. Havíem pensat que potser ja no hi seríem a temps! Regal del Senyor! Vam obrir la porta i només veure'ns va deixar anar un llarg «Oooohhh! Aquests sí que són gent important!» (ja coneixeu la seva ironia).

Crec que en la darrera etapa de la seva vida hi ha dues coses que l'havien influït molt. D'una banda, sé perfectament com va viure, pocs anys abans, la malaltia pel vessament cerebral que va tenir. Per sort el vaig poder acompanyar molt en aquesta etapa. I sé perfectament com ell s'hi va disposar: «*M'he deixat anar en les mans de Déu i que sigui el que Ell vulgui!*» Així ho deia, però també és així com realment ell ho vivia.

Els darrers anys de la seva vida van ser d'una entrega total al Senyor i a la seva missió. Ho sabeu ben bé els de la Vida Creixent. No tenia mai un «no» per a ningú. A tot deia que sí, fins i tot sense mirar massa per a ell ni per a la seva salut. D'on ho va aprendre això? Certament, de la manera com ell havia interioritzat l'Evangelí. Però també dels testimonis que ell havia tingut al llarg de la seva vida.

I aquest és el segon aspecte que voldria assenyalar. Jo crec que ell va quedar molt marcat per la manera com va viure la malaltia i l'avantsala de la mort el seu antecessor en la consiliaria general de Vida Creixent: el pare Lluís Antoni Sobrero. Tots dos van viure els darrers anys de la seva vida immersos en la malaltia però ho van afrontar amb un sentit «*martiriab*». És a dir, entregats, lliurats al treball pastoral. La malaltia, per a ells, no va ser una excusa per deixar de fer coses, per jubilar-se de tot treball, sinó que va ser l'oportunitat sana per donar

Mossèn Jaume, el masover

El P. Lluís Antoni Sobrero, primer consiliari de Vida Creixent, en una reunió de la Comissió diocesana ens va comunicar que creia oportú tenir un viceconsiliari i que ja el tenia escollit. És molt probable que, sense que nosaltres tinguéssim cap sospita de la salut del P. Sobrero, ell n'era conscient de que quelcom li passava i que, per tant, calia preparar la seva successió. Fou en una propera reunió quan ens va presentar a mossèn Jaume Serrano com a viceconsiliari. Tinc molt present, encara, l'impacte favorable que ens va oferir a tots la seva personalitat que de bon començament les seves primeres paraules van ser: *jo vinc a vosaltres de la mà del P. Sobrero. Ell diu que seré el vice, però jo solament sóc el masover.*

La simpatia, el sa i bon humor i la bonhomia de mossèn Jaume va fer peça entre nosaltres immediatament. Era una persona propera, cordial; no de grans discursos però de paraula fonda i penetrant que calava dins nostre. Cap muralla de comunicació ens va separar mai i sempre vaig trobar el consell afectuós i sincer.

Una ensopegada molt seriosa de la seva salut va interrompre la seva activitat pastoral per una operació del cap. El vaig visitar a l'Hospital de Barcelona coincidint amb la que li feia el cardenal Carles. Li costava enraonar però va donar-nos un testimoni de tranquil·litat i clarividència.

La malaltia del P. Sobrero va empitjorar i estava a la infermeria de la Residència Borja de Sant Cugat. Mossèn Jaume va voler que tots els membres del Consell diocesà ens reuníssim a una eucaristia presidida pel P. Sobrero a la mateixa Residència. Va ser la darrera vegada que vàrem veure el P. Sobrero.

L'estiu de 1999 la meua esposa i jo vàrem invitar a mossèn Jaume a passar uns dies amb nosaltres a la nostra casa de Banyoles. Van ser uns dies intensos visitant part de la Garrotxa, però el que més ens va impressionar va ser el conuiu familiarment amb ell i compartir laudes i vespres cada dia amb senzillesa i fervor.

El record de mossèn Jaume ens quedarà sempre present. Ell descansa ara en la pau del Senyor i estic segur que encara es considera el seu masover.

Josep Lluís Fernández Coll

Tot recordant a Mn. Jaume Serrano i Vidal

Aquest mes de febrer és el tercer any que Mn. Jaume va lliurar-se al Pare. Jo el vaig conèixer el novembre de 1994 en un curset d'animadors al col·legi de St. Ignasi de Sarrià. Em va sorprendre la seva actitud d'acolliment que tenia amb tothom. Ell feia el servei de viceconsiliari, (de masover deia ell); el cas és que al P. Sobrero (A.C.S.) l'havien d'operar d'una greu malaltia. Al morir el P. Sobrero l'agost de 1999, Mn. Jaume va passar a ser consiliari diocesà i interdiocesà, per tant, els mateixos serveis d'àmbit que jo, en el meu cas com a coordinador, recordo que em va dir tu i jo farem un bon tàndem. La veritat és que van ser deu anys d'una col·laboració molt enriquidora, almenys per a mi.

Mn. Jaume estimava el seu ministeri i l'Església que a voltes el feia patir; en ocasions i estant en un restaurant deia al primer que se li acostava... sap? jo sóc capellà, també estimava el seu poble i se sentia orgullós de ser de Vilanova i la Geltrú. Va crear una parròquia, Patriarca Abraham del no res, ho va fer a l'estil que jo diria de poble, és a dir trucant porta per porta. A l'associació de veïns, la de pares, i d'altres del barri els va oferir els locals parroquials per les seves reunions i seus socials. Aquesta actitud l'Ajuntament li ho va reconèixer amb la medalla al mèrit Civil de la Ciutat. Va ser vicari episcopal i arxiprest, serveis que el van fer relacionar-se amb moltes persones, tant del clero com de la política. Quan cercàvem algú que ens pogués ajudar per algun afer en concret, ell agafava el telèfon i contactava amb la persona adient.

Gaudia moltíssim d'estar amb la gent, i amb el seu tarannà una mica irònic el feia com a mínim persona d'una gran empatia. Moltíssimes anècdotes recordo d'ell. En una ocasió estant a l'inici d'un curset formatiu a Madrid tots ens presentàvem amb el nom i cognom primer, ell va dir els dos cognoms perquè va dir que també tenia mare, des d'aleshores tothom deia els dos cognoms. Tenia una extraordinària capacitat de disponibilitat, tot i estar molt malalt, només que li apuntés d'anar a un lloc mai deia que no. Deia el que pensava davant de bisbes o de qui fos, a voltes això em feia patir. Certament com a persona molt humana que era tenia el seu caràcter i alguna vagada s'enfadava, tampoc no li costava res demanar disculpes. Va ser persona entranyable per tothom que el va tractar i si més no un sacerdot peculiar pels que el van tractar poc. Jo sempre el faig present en la eucaristia perquè ell pregui per tots nosaltres i per Vida Creixent. Fins sempre Mn. Jaume Serrano i Vidal.

Antoni Bosch

testimoni de com s'ha de viure la vida: donant testimoni sempre (això és el que vol dir «màrtir»). És aquella frase típica de les pel·lícules de l'Oest: «morir amb les botes posades».

Què he trobat a falta de mossèn Jaume durant aquests tres anys? Certament la seva presència i el seu recolzament. En Jaume era un capellà que omplia, perquè tenia el do de Déu del consell. No sé com s'ho feia però aprofitava totes les oportunitats. Sabia escoltar i sabia fer preguntes. Escoltava amb atenció i veies que t'entenia. I després venia la bateria de preguntes: Ja descansas? Ja dorms? Ja preguntes? Encara hi ha parelles de la parròquia del Patriarca Abraham que recorden aquella pregunta típica d'ell: «Ja pregueu en parella?» Per als monitors de l'esplai, malgrat la diferència generacional, sempre els hi tenia una paraula encertada, perquè també tenia un esperit jove. I se'ls feia seus.

I, per acabar, un darrer apunt d'ell: el seu sentit de l'humor. No recordo que mai se'n rigués de ningú, però se'n reia d'ell i de les situacions divertides de la vida. Tenia ironia, però també un gran sentit de l'humor per distanciar-se de les coses que ens poden capficar o afrontar entre nosaltres. Sabia posar oli a les ferides.

Gràcies Jaume!

*Francesc Romeu
Capellà i periodista*

Mn. Jaume i el P. Sobrero

Jaume Serrano, el sagrament de la Vila Olímpica

Vaig conèixer Jaume Serrano l'any 1993. Corria el mes de març i la meua dona i jo ens vam instal·lar a la Vila Olímpica de Barcelona. De fet vam ser dels primers en anar-hi a viure, com el mateix Jaume. Tots plegats compartíem un cert sentiment de pioners. De fet n'érem! Vam anar a missa el primer dissabte al vespre amb l'enjòlit de conèixer el mossèn de Sant Abraham, el nostre nou rector. En Jaume ens va rebre a la porta de la parròquia amb el somriure afable però no condescendent que el caracteritzava.

Les primeres misses a Sant Abraham també van ser en família, tot i que al marge dels veïns del barri, vam veure que en Jaume arrossegava feligresos de les antigues parròquies per les que havia passat, sobretot de Sant Andreu. Eren misses sentides, senzilles però profundes, en les que la litúrgia plenament conciliar, esplèndidament conciliar, barrejava les lectures i els seus comentaris amb la

Mn. Jaume i el grup

consagració, generant un tot comprensible i assumible pels que fem la vida enmig de la ciutat.

En Jaume Serrano va fer un miracle a la Vila Olímpica: va construir una comunitat del no res. Fer de rector de parròquia és alguna cosa més que administrar sagraments. Fer de rector de parròquia vol dir convertir la feina de mossèn en un sagrament. I en Jaume era un sagrament de més d'un metre noranta. En ell s'hi encarnava la barreja de testimoniatge, compromís, mística, misericòrdia, joia de viure i acció que em sembla defineixen la vida dels cristians, tot plegat barrejat amb una gran dosi de perdó i d'autocrítica no punitiva. En Jaume ho aplicava a la manera com construïa dia a dia la vida de la parròquia, però també a la vida diocesana. Atent a tot el que passava a la nostra societat, era un comentarista agut de la meua feina de polític. En fer-me els comentaris, m'afalagava tot i criticar-me de tant en tant.

En Jaume va ser un home de gruix que va saber donar vida als anys. La missió de la Vila, entomada a la seva edat, hauria ensorrat a molta gent. No tan sols no el va ensorrar, sinó que sabé compartir la feina amb l'altra gran passió, la de Vida Creixent. La vellesa entesa com una altra creixença, caminant cap a la casa del Pare, esdevenia en el comentari d'en Jaume un motiu nou per a la joia i la paciència. No confongueu paciència i joia amb alegria superficial i taitoneria. Ans al contrari, la paciència d'en Jaume estava fonamentada en unes conviccions profundes, amarades d'Evangelí i de Concili Vaticà II, i la joia era la manifestació d'una fe no gens espiritualista ni desencarnada.

Vaig veure a en Jaume poc abans de morir a la residència del carrer Joan Güell. Vam parlar de com ens anava la vida. Ell sabia que s'enfrontava al final. Estava convençut, tanmateix, que tot final genera un nou començament, aquí i a prop del Pare. Recordar-lo és reviure.

Antoni Vives